

Phần 7

Chương 25

Xung Quán Nhất Nộ Vi Hồng Nhan

Hoa Diễm Cốt lúc vừa vào kiệu không hề cảm thấy có gì bất ổn, chiếc kiệu rất sạch sẽ, rèm kiệu toát ra một mùi hương rất thơm, phảng phất như đôi tay mềm mại âu yếm vuốt ve má nàng, nhẹ nhàng xoa huyết thái dương của nàng.

Mãi đến khi Hoa Diễm Cốt lim dim sắp ngủ. Lúc ấy mới phát hiện ra đầu ngón tay giấu kim ong nghệ.

Nàng mở bừng mắt, nhưng phát hiện hai tay hai chân dường như bị đá ngàn cân đè phải, không thể cử động, không những thế, điều đáng sợ nhất chính là nội lực chảy ngược trong kinh mạch, loạn xạ vô cùng, khiến mỗi hơi thở nàng đều cảm thấy đau đớn như lửa thiêu trong lồng ngực.

Kiệu dừng lại.

Một người nam nhân vén rèm lên.

Hoa Diễm Cốt nhìn hấn ta, một lúc sau, cuối cùng cũng nhận ra được gương mặt ấy.

“Cư nhiên là ngươi.” Nàng nhíu mày.

“Hei, chính là lão tử.” Nam nhân cười toét miệng, hấn ta chính là tên buôn người trong chợ đêm thất tịch, người đã dùng thủ đoạn hạ lưu bắt cóc nàng và Yên Chi, hấn ta đưa tay siết lấy cằm của Hoa Diễm Cốt, cười âm hiểm, “Lật thuyền trong công rãnh, cư nhiên bại trong tay ngươi. Ca ca ngươi phá vỡ việc làm ăn của ta, giết huynh đệ của ta, ta sẽ làm nhục mọi người của hấn ta, ha ha ha!”

Sở dĩ mỗi nghề mỗi chuyên, tên buôn người này đi khắp đại giang nam bắc, chuyên bắt cóc buôn bán nữ nhân, không biết hấn lừa bao nhiêu thâm khuê oán phụ đại gia khuê tú tiểu gia bích ngọc giang hồ nữ hiệp, nay công trạng oanh liệt lại được thêm hai nét.

Một người là họa bì sư, một người là hoa khôi kinh thành, cứ vậy mà bị hấn ta một tay một người nhấc vào gian tửu lâu trước mắt.

Bên tai là que tre đan xen, trúc ống đàn tre. Bên mũi là hương rượu ngào ngạt, mồ hôi thơm lừng. Nam nam nữ nữ trước mặt, dùng cơ thể ca lên khúc ca ‘Kim triều hữu tửu kim triều túy, minh nhật sâu lai minh nhật ưu.’

Nơi này là hắc lâu - nơi tụ hội của những kẻ lừa gạt bắt cóc, giết người cướp của trên giang hồ, lâu chủ là hắc lão đại, nhân vật tàn nhẫn khét tiếng trong hắc

đạo. Hoa Diễm Cốt và Yên Chi vừa vào cửa, hắc lão đại đã ngẩng đầu, đôi mắt hiểm độc lần lượt quan sát hai người họ, sau đó hé cười đầy răng vàng, nói với vị nam tử bên cạnh: “Huynh đệ, đều là tuyệt sắc cả, đệ chọn lấy một người đi, xem như người làm ca ca đây tặng đệ lễ vật gặp mặt.”

Hoa Diễm Cốt nhìn về phía người ấy, nhất thời lửa dâng cao ba trượng.

Ánh nến lập lòe trườn treo mặt nạ, gió khê lay động cổ áo lông thú đen của Vân Tà.

Tiểu ý nhất phiến tử túy kim mị, nổi tựa nhất chằm thịnh thể phù hoa, Vân Tà nhìn nàng giơ cao ly rượu, khoe môi cong lên nụ cười tà xược.

“Vậy thì ta không khách sáo đâu.” Hắc ta uống cạn mỹ tửu trong ly, sau đó lười nhác đứng dậy, hắc đến trước mặt Hoa Diễm Cốt, bế nàng lên.

Tiếng hò reo bỗng chốc vang lên, Hoa Diễm Cốt toàn thân không chút sức lực tựa vào vòng tay hắc ta, lạnh lùng hỏi: “Người muốn làm gì?”

Vân Tà từng bước từng bước đi lên lầu, khi nghe thấy lời của nàng liền khẽ mỉm cười, cúi người cắn vào tai nàng nói: “Muôn để nàng coi một màn kịch hay.”

Sau khi mắt tiễn hai người họ rời khỏi, hắc lão đại mới thu ánh nhìn lại.

Lão ta vỗ vỗ tay.

Một đám nữ tử trẻ tuổi liền bị đẩy vào giữa vũ trì, ngược nhìn lên, hoàn phi yến sấu, đủ cả mọi loại, ngẩng xuống nhìn, bạch luyện khinh khinh khóa, kim liên bộ bộ di, cư nhiên đều bó đôi chân nhỏ.

“Nữ nhân chi diệu, diệu ở chân nhỏ.” Hắc lão đại tóm lấy bàn chân nhỏ của nữ tử trong vòng tay, bõn đùa trong bàn tay, “Thấy qua điểm tốt của nữ tử chân nhỏ, nhìn lại những nữ tử chân to thì thấy thô tục khó coi, chẳng khác gì với nam nhân... các người còn đứng đó làm gì? Còn không mau mời rượu, nhớ lấy, chỉ được dùng chân! Để các vị gia ở đây đều thấy điểm tốt của bàn chân nhỏ!”

Các nữ tử lập tức ngoan ngoãn cúi người sau đó liền giải tán, chỉ còn lại một mình Yên Chi đứng giữa vũ trì.

Một vị nữ tử eo thon nhỏ nhắn ngồi trên chiếc bàn nhỏ, nhắc cao tam thôn kim liên, giữ lấy chum rượu đồng xanh trên bàn, lắc lắc lư lư đưa cho vị nam tử mặt đầy sẹo ngồi phía sau bàn, kim liên khẽ đung đưa, yếu ớt vô cùng cứ như thể đóa sen trong nước, mỹ tửu khẽ tràn ra kia tựa như giọt nước rơi cánh hoa.

Nam tử mặt sẹo không chút niệm tình, hắc ta chỉ nhìn đối phương, không chịu cầm lấy ly rượu.

Nữ tử vốn đẹp tựa ánh sáng ban mai mùa xuân kia, sắc mặt cũng dần trắng bệch, nữ tử gắng gượng giữ lấy ly rượu, rượu tràn ra ngày càng nhiều, nữ tử dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn nam tử, khẽ mở miệng, từ răng ngọc thoát ra lời nói âu yếm.

“Xin chàng...” Nữ tử nói, “Xin hãy uống một ngụm... chỉ một ngụm...”

Nam tử mặt sọc mỉm cười, hấn ta đưa tay đến bên chân nữ tử tỏ vẻ như sắp cầm lấy.

Vị nữ tử ấy mừng đến rơi lệ, ngón chân tê rần khẽ buông.

Giây phút tiếp đó, nam tử đột nhiên mỉm cười thu tay lại. Ly rượu rơi xuống đất, phát ra tiếng vang lớn.

“Đồ vô dụng!” Ánh mắt hắc lão đại lướt đi, lão ta nở nụ cười tàn nhẫn, “Người đâu, chặt đi đôi chân của ả ta!”

Trong tiếng la khóc xé lòng, vị nữ tử mỹ miều ấy bị người khác ngang ngược lôi đi.

“Tứ lượng nương tử.” Nam tử mặt sọc nhìn cũng không nhìn nữ tử kia, ánh mắt chỉ rơi trên người Yên Chi, “Đến lượt ngươi.”

Yên Chi nhìn hấn ta rất lâu, sau đó khẽ mỉm cười. Trong một bọn nữ tử cúi đầu xung thần mặc cho người khác sắp đặt kia, chỉ có nàng ta vẫn ngẩng cao đầu đứng đấy, có lẽ cũng chính bởi vậy, nên khi nàng ta mỉm cười, càng thu hút hơn những người bên cạnh.

Sau đó, nàng ta chạy nhanh về phía nam tử mặt sọc, một bàn chân mang sấm gió đập lên ngực vị nam tử đó.

Lúc này mọi người mới có thể nhìn thấy được đôi chân của Yên Chi. Nếu như nói tam thốn kim liên của các nữ tử khác tựa như hai vĩ cầm lí quấy đuôi trong nước, vậy Yên Chi thì là hai chiếc chiến thuyền có thể lướt gió cưỡi sóng.

Nam tử mặt sọc bất cẩn bị chiếc chiến thuyền này đè phải, nhất thời ngã ngửa xuống đất, hai mắt trừng to, khóe môi khẽ nhếch, rượu vừa uống vào từ từ chảy ra từ khóe miệng và lỗ mũi...

“Đại gia, mời uống rượu.” Yên Chi đứng trên ngực nam nhân, ngửa hũ rượu đổ khắp mặt hấn ta, sau ấy mới từ từ thông thả xoay người rời khỏi.

Những tên hắc đạo vây người bên cạnh lập tức ò đến cạnh nam tử mặt sọc.

“Nè nè lão tam, ngươi còn sống không đó?” Có người dùng đũa chọt chọt hấn ta.

“Bàn chân lớn như vậy... kì thực không phải là bàn chân, là ám khí mới đúng?” Có người kinh hoàng nhìn bàn chân của Yên Chi.

Yên Chi mỉm cười với hấn ta: “Nô gia chân lớn, nô gia tự hào!”

Nếu không phải như vậy, e là nàng ta cũng sắp chịu cùng cảnh ngộ với vị nữ tử khi nãy.

“Được rồi được rồi!” Hắc lão đại dùng ly rượu gõ gõ bàn, sắc mặt không vui nhìn Yên Chi, chữ thốt từ kẽ răng, lão ta nói, “Nhìn không ra, tứ lượng nương tử hoa dung nguyệt mạo, cư nhiên là cục xương khó gặm... ha ha ha, hắc lão đại ta

chính là thích nữ tử cương liệt như ngươi, càng thích hành hạ nữ tử như ngươi... lão tam, còn không mau nói rõ cho ả biết?”

Nam tử mặt sẹo bò từ dưới đất dậy, hất bỏ những kẻ bên cạnh, vì cảm thấy mắt mắt, nên ánh mắt nhìn Yên Chi thập phần không thiện, sau khi nghe thấy lời của hắc lão đại, hắn ta đột nhiên nở nụ cười đầy tàn nhẫn, nói với Yên Chi: “Yên Chi, may nhờ có ngươi, mới để lão tử kiếm được một số tiền lớn.”

Yên Chi nhìn hắn ta, không hiểu ẩn ý.

Nam tử từ tốn đứng dậy, chấp tay chào cứ như người nói sách mà lắc lư đầu: “Các huynh đệ chắc hẳn luôn không hiểu, tại sao năm ấy ta đường đường hoa hòe điệp, bỏ mặc nhiều quả phụ tiểu thê tử xinh đẹp như vậy không chọn mà lại chọn theo đuổi một vô diễm nữ... hei hei, chắc mọi người không biết, vô diễm nữ ấy tuy không có điểm tốt nào, nhưng lại có một đồng mẫu thân xinh đẹp, ai ai cũng là tuyệt sắc xuất thân từ Vạn Hoa lâu, có vài người còn là hoa khôi nổi danh xa gần, trước kia khi muốn ngủ với họ một đêm, e là phải chuẩn bị ngàn lượng hoàng kim!”

Một trận xì xào bàn tán, mặt Yên Chi biến sắc.

“Vô diễm nữ ấy cũng là đồ ngu, có nhiều mẫu thân gả vào hào môn như vậy, ả tùy ý theo một người, bây giờ cũng đã phát đạt rồi, nhưng ả lại muốn dựa vào sức mình kiếm sống, chặc chặc, ta chính là nhìn đôi chân ả ngày càng trở nên to, quả là càng nhìn càng ghê tởm!” Nam tử mặt sẹo dương dương tự đắc mà nói, “Đâu như lão tử, sau khi theo ả, nắm được tổng của ả, lại có được thư của ả viết cho những điểm kê tòng lương kia, sau đó tìm đến họ lừa rằng vô diễm nữ bị bệnh nặng, lừa một người trúng một người, thoáng chốc đã hốt được bộn tiền... có vài lần những nữ tử ấy còn không yên tâm, muốn cùng ta trở về thăm ả, kết quả trên đường đã bị ta cướp tiền cướp sắc, quả là nhất tiễn không biết bao nhiêu điều a!”

“Dựa vào gương mặt xấu xí này của ngươi?” Có người nghi ngờ, “Còn hoa hòe điệp nữa?”

“Còn không phải họa bì sư trên lầu đôi cho...” Mặt sẹo hét cách nói, hắc lão đại không biết tìm đâu ra người nam nhân này, tự xưng có họa bì chi kĩ, hắc lão đại tính tình đa nghi, liền để hắn ta lấy thân thử nghiệm... không ngờ đôi tám da khó coi như vậy, đối với sinh nhai lừa gạt kiếm hái hoa tặc của hắn quả thật là đã kích chí mạng.

Họa bì sư? Mọi người nghe thấy lời của hắn ta, đều lập tức nhìn lên trên lầu.

Nhưng Yên Chi lại từ đầu chí cuối nhìn chằm chằm gương mặt đầy sẹo ấy, rất lâu rất lâu, mới run rẩy thốt ra một cái tên: “Chu Sai?”

“Ừ, là ta.” Mặt sẹo... Chu Sai nhìn về phía nàng ta, nở nụ cười, “Nàng ngày càng xinh đẹp ra rồi.”

Nước mắt Yên Chi tràn ra khoe mắt. Một chữ tình, lòng nàng ta sớm đã nguội lạnh, Yên Chi đau lòng không phải cho bản thân, mà là các mẫu thân nuôi lớn nàng ta...

“Các mẫu thân của ta... người đã làm gì họ?” Yên Chi nhìn hấn ta, hai môi run rẩy.

“Bán rồi.” Chu Sai khẽ nhún vai, “Tuy đều đã già, nhưng có người không quan tâm những điều này, chỉ cần là nữ nhân là được.”

Yên Chi xuất thân phong nguyệt tình trường, đương nhiên biết ẩn ý trong lời nói của hấn ta, lập tức càng khóc thảm thiết: “Người... người cư nhiên ném họ vào ám điều?”

Hoa phường liễu ngõ, cũng phân tam lục cửu đẳng, hạ đẳng nhất chính là ám điều, trong ấy toàn tiếp đón những tên cảng ngõ thuyền công, lưu dân phố chợ hạ đẳng, hơn nữa còn không được kén khách, một ngày cần phải tiếp đón mười mấy nam nhân, chỉ cần là nữ nhân, sống bước vào cuối cùng đều nát mà ra hoặc đứt khoát là chết trong ấy...

Hễ nghĩ đến đây, nước mắt càng không kìm được.

Đã từng cho rằng bản thân đã đủ kiên cường, đã từng cho rằng thế giới này đối với nàng, chỉ còn lại tiền mà thôi. Nhưng nay, nàng khóc mà nói với Chu Sai: “Nô gia cho người tiền, nô gia đem hết tiền cho người... người trả các mẫu thân lại cho nô gia!”

“Trễ rồi.” Chu Sai nhìn có vẻ hung phấn, xem ra cuối cùng cũng vênh mặt được trước Yên Chi, hấn ta nói: “Huống hồ cũng không cần phiền phức thế, bây giờ để lão đại làm chủ, gã nàng cho ta, như vậy thứ của nàng cũng là của ta, tiền của nàng dĩ nhiên cũng là tiền của ta!”

“Được được được, bây giờ hai người thành thân đi, lão tử làm chủ cho hai người!” Hắc lão đại ha ha cười âm lên.

Chu Sai lập tức kéo Yên Chi quỳ trước hắc lão đại, ‘trưởng huynh vi phụ’ gọi lấy gọi để, nâng hắc lão đại thành hắc phụ thân, sau đó ấn đầu Yên Chi, bắt nàng ta dập đầu cho hắc lão đại.

“Ai muốn gã cho tên súc sinh như người!” Yên Chi vẫy vùng, nhưng bất lực bởi những tên hắc đạo hò reo xung quanh, mỗi người một cánh tay, giữ nàng ta thật chặt.

“Nhất bách thiên địa.”

“Nhị bách cao đường.”

Bọn nam nhân như thể quần ma loạn vũ, tư ý hoan khoái. Chu Sai tay phải túm lấy tóc Yên Chi, lôi nàng ta từ dưới đất lên, gương mặt lãnh diễm tựa mai sớm đã đắm lệt.

“Phu thê giao bách!”

Chu Sai tự hô.

Bọn người còn lại ép Yên Chi cúi đầu với hắn ta, nhưng khi ngẩng đầu lên, chỉ thấy Chu Sai mắt trừng to, tâm mi... là một mũi tên dài.

Yên Chi quay lại nhìn về phía sau.

Đêm lạnh đầy sao, Tạ Thu Hiền đứng trước cửa, áo bào lông hồ trắng tuyết tung bay trong gió, phảng phất như bắc phong quyển địa bạch thảo chiết, chiến cung trong tay cong hình bán nguyệt, một mũi tên thoáng chớp ánh sáng sắc lạnh.

“Người đâu! Giết hắn!” Hắc lão đại vừa nói vừa lôi tì nữ bên cạnh đến phía trước, dự định dùng cơ thể yếu ớt ấy chắn mũi tên của đối phương.

Lời của lão ta vừa dứt, liền thấy cửa mở toang ra, hai hàng cầm y vệ lưng phối tú xuân đao, từ bên trái phải Tạ Thu Hiền ồ ạt xông vào, tựa như từng con từng con sói đen bao vây bọn ô hợp trước mắt.

“Tướng quân, hãy hạ lệnh!” Có người nói.

Câu trả lời của Tạ Thu Hiền, là ‘soạt’ một tiếng.

Một tên trúng ngay tâm mi của hắc lão đại, cổ họng ‘ư ơ’ vài tiếng, liền tay cầm trường đao lăn từ chủ tọa xuống.

“Không chừa một tên.” Tướng quân ôn nhuần như ngọc kia hạ lệnh với giọng lạnh lùng.

“... Vâng!” Cầm y vệ lập tức lộ nụ cười khát máu.

Cuộc hắc đạo thịnh yên này, từ giờ đã đổi chủ nhân.

Tiếng hét thảm của kẻ địch là thú vui chí cao vô thượng, máu tươi của kẻ thù là mỹ tửu thơm lừng mãnh liệt, đây mới chính là thịnh yên của cầm y vệ.

Yên Chi ngồi đây, bị từng tiếng từng tiếng hét thảm xin tha vây phủ.

Một chiếc áo bào rơi trên người Yên Chi, phủ lấy nàng ta. “Đừng nhìn.” Tiếng nói Tạ Thu Hiền dịu dàng vang bên tai nàng ta.

Yên Chi trầm mặc một lúc, từ từ kéo áo bào xuống, trên lông mi còn vương lệ châu.

“Không.” Nàng ta cự tuyệt, “Nô gia phải nhìn, phải nhìn họ nợ máu trả bằng máu.”

“Được.” Tạ Thu Hiền một tay ôm lấy nàng ta, tay còn lại rút ra thanh Hàm Sương kiếm, giữ trước người nàng ta, “Vậy ta bồi nàng.”

Yên Chi gật đầu, vừa nhìn màn dạ yến, vừa rơi lệ.

Tạ Thu Hiền nhìn ánh mắt Yên Chi, có chút đau lòng. Hắn ta thở dài một tiếng, bàn tay đặt ở eo Yên Chi càng siết chặt hơn, khẽ cúi mâu nhẹ nhàng hôn lên tâm mi.

Nụ hôn ấy, không mang chút ý khinh bạc, chỉ có chân thành và tiếc thương, cứ như người nhặt hoa, tay giữ đóa mai rơi, đặt nụ hôn đầy thương yêu, tiếc thương hoa rơi xuống bùn, càng yêu người ý chí khiết bạch, tâm hoài ngọc bích.

“Hôm nay là lần cuối cùng, sau này sẽ không còn ai có thể ức hiếp nàng nữa.” Dần dần mở mắt ra, ánh mắt hần ta đầy kiên quyết, Tạ Thu Hiền mỉm cười vuốt ve khuôn mặt Yên Chi, “Nàng có ta.”

Xung quán nhất nô vi hồng nhan, nhưng vi khanh cô vũ trường kiếm.

Để lại cảm y vệ thu dọn tàn cuộc, Tạ Thu Hiền dìu Yên Chi bước khỏi hắc lâu.

“Đây là gì?” Yên Chi khẽ run người, nhẹ nhàng đưa tay, một hạt hoa tuyết cứ vậy mà rơi xuống lòng bàn tay nàng ta, Yên Chi nhíu mày, “Tuyết rơi rồi sao?”

Nhưng Tạ Thu Hiền lại nhanh chóng ngẩng đầu liếc nhìn trên lầu, cười khỏ: “... Là y đến rồi.”

Phảng phất như đê ấn chính lời của Tạ Thu Hiền, cơn gió tuyết ấy càng mãnh liệt hơn, nhưng nếu nhìn kĩ, không phát hiện, tuyết từ đâu chí cuối chỉ vây quanh gian hắc lâu.

Trên thế gian này, duy nhất một người có nội lực luyện đến cảnh giới như vậy, lúc nổi giận cư nhiên có thể ảnh hưởng đến thiên tượng.

Thiên tài trăm năm khó được, yêu nghiệt ngàn năm xuất hiện.

Quốc sư Sở quốc Phụng Huyết Ca, chính là yêu nghiệt ấy.

Chương 26

Hoàng Tước Tại Hộ Thị Hà Nhân

Mười sáu tuổi danh chấn giang hồ, ba mươi hai tuổi nắm quyền thiên hạ, thế nhân nhớ đến Phụng Huyết Ca thì sẽ nhớ đến khối ngọc tí nhuốm máu bị y đùa bỡn trong tay.

“Không ngờ người như ngươi mà lại đến dạ yến rõ ràng là có cạm bẫy như vậy.” Vân Tà ngẩng đầu, nhìn về phía men cửa sổ, cong môi mỉm cười.

Mười sáu tuổi tóc trắng như tuyết, ba mươi hai tuổi thanh thiển tiêu nhan, Phụng Huyết Ca đứng trước cửa sổ, nở nụ cười ngàn năm không đổi với Hoa Điểm Cốt trong vòng tay của Vân Tà, mùi hương nhuốm thân phảng phất như nguyệt hạ chư tiên.

Năm tháng khiến cho lông mi y nhuốm thành sắc bạc, y nhìn Vân Tà, nụ cười thanh quý như ánh trăng, “Có thể bỏ ái đồ ta ra rồi chứ?”

Hoa Diễm Cốt nhanh chóng sà vào lòng y, nhưng chỉ tiếc là Vân Tà nhanh tay bắt nàng lại.

“Sự đồ tình thâm, thật khiến ta cảm động.” Vân Tà cười nhạt, đưa tay về phía bàn bát tiên trước mặt. Trên bàn không có bất cứ gì, chỉ duy chiếc ly bạch ngọc lẳng lẳng đứng đấy.

“Uống ly rượu độc này rồi ta sẽ trả nàng lại cho người.” Vân Tà siết cầm Hoa Diễm Cốt, mỉm cười nói với Phụng Huyết Ca, “Nhưng không biết quốc sư có dám...”

Lời của hắn ta còn chưa dứt, Phụng Huyết Ca đã nhắc ly rượu lên, uống cạn.

“Ha, rượu ngon.” Y cười, ly bạch ngọc cạn rượu được đặt lại lên bàn, ngón tay thon dài, âm vang ‘cách’ một tiếng, phảng phất như một hạt cò trắng rơi xuống, sau đó đợi chờ cò đen vào ván cò.

Vân Tà hai mắt rạo rực nhìn y rất lâu, bỗng nhiên khua thanh bán nguyệt đao, hòng lấy thủ cấp của y.

Mỉm cười tiêu diêu, Phụng Huyết Ca đưa tay rút cây trâm gỗ mun sau đầu, ba ngàn tóc trắng rơi xuống như nước sông ngân hà.

Y khẽ ném cây trâm đi. Trâm gỗ hóa thành một luồng ánh sáng đen, đâm về phía Vân Tà.

Vân Tà chuyển công thành thủ, chắn thanh đao ngang trước người. Nhưng không ngờ cây trâm va vào đao, cư nhiên như lửa gặp phải giấy, thiêu ra một lỗ thủng đâm vào vai phải của hắn ta.

Vân Tà rên nhẹ một tiếng, cả người bay ra khỏi cửa sổ, lăn vài vòng trên nền đất mới khó khăn bò dậy, liếc nhìn trên lầu, hắn ta phun một ngụm máu thấm bại mà xoay người chạy khỏi.

Nhưng Hoa Diễm Cốt lại không có tâm trạng đánh chó rơi xuống nước kia.

“Sự phụ!” Hoa Diễm Cốt sà vào lòng Phụng Huyết Ca, vội vàng nói.

“Có việc gì? Muốn hút độc cho vi sư sao?” Phụng Huyết Ca vừa vận công ép độc ra, vừa mỉm cười nói.

“...” Khóe môi Hoa Diễm Cốt khẽ co giật, “Sự phụ người hãy nghiêm túc chút.”

“Được, nghiêm túc đây.” Phụng Huyết Ca nói, “Lẽ vật đâu?”

“...” Hoa Diễm Cốt ngây người, “Lẽ vật gì?”

“Nghịch đồ! Con chỉ nhớ tặng Hàn Quang chuỗi nhưng lại quên tặng lẽ vật cho sự phụ sao?” Phụng Huyết Ca lập tức mở mắt ra, bộ dạng như sắp phát độc mà chết nhìn Hoa Diễm Cốt, “Sao có thể phân biệt đối xử như vậy... sự phụ hễ đau lòng sẽ kinh mạch nghịch chuyển, độc khí công tâm, mạng vong cửu tuyền, quỷ khóc mười lí...”

Hoa Diễm Cốt nhanh chóng rút cây trâm ngọc trên tóc xuống, hai tay dang đến trước mặt Phụng Huyết Ca, nhả mặt nói, “Su phụ! Lẽ vật ở đây, lẽ vật ở đây!!!”

Phụng Huyết Ca ‘ha ha’ cười một tiếng, ánh mắt từ trâm ngọc trượt đến mái tóc đen dài của Hoa Diễm Cốt.

Mười sáu năm trước, y bế nàng trong tay, chải tóc cho nàng, nhìn mái tóc ngắn mềm mại từ từ dài từ từ đen trong bàn tay y, thoáng chốc a đầu nhỏ kia đã đến tuổi trưởng thành rồi.

“... Lại đây, cài tóc cho vi sư.” Phụng Huyết Ca dần dần nhắm mắt lại.

Đôi tay nhỏ thay thế lược ngà, từng chút từng chút một chải chuốt mái tóc y.

Mười sáu năm sau nàng tựa sau lưng y, chải tóc cho y, mái tóc bạc trong tay cứ như ánh trăng sáng, hết như khi ấy, chưa từng thay đổi... đúng vậy, năm tháng qua đi, nàng đã lớn, nhưng y chưa từng thay đổi.

“Tiểu Diễm Cốt.” Y thở dài, hết cách nói, “Còn may con không sao.”

Bàn tay đang chải tóc khẽ dừng, Hoa Diễm Cốt nghẹn ngào, từ sau lưng dang tay ôm chặt lấy y, lệ như sương đêm, thấm đẫm bộ y phục trắng của y: “Su phụ... người cũng không được xảy ra chuyện gì.”

“Ừ, vi sư không sao.” Phụng Huyết Ca mặc cho nàng ôm lấy, giao phó bóng lưng trước nay chưa từng để ai bắt gặp cho nàng.

“Nếu không con sẽ bán mạng đi tìm tên Vân Tà kia!” Hoa Diễm Cốt cắn giận thề độc.

“Đề Hàn Quang đi được rồi.” Phụng Huyết Ca lãnh đạm nói, “Con là nữ nhi, cần phải học cách làm nũng với chúng ta, Hàn Quang là nam nhi, việc đờ việc cực nhọc gì đều cứ để cho Hàn Quang làm.”

“... Phân biệt đôi xử như vậy, đại sư huynh sẽ khóc đấy!” Khóe môi Hoa Diễm Cốt khẽ giật.

“Vi sư thấy hấn còn vui lắm nữa đấy.” Phụng Huyết Ca nở nụ cười.

Ta nguyện chinh chiến cả đời, đôi nàng nhất thế chuyên sủng... câu nói này, là do chính miệng Hàn Quang nói ra.

Bên ngoài hắc lâu, Hàn Quang thống lĩnh một bọn cầm y vệ mai phục tại chỗ, nhìn thấy Vân Tà từ ngã xuống, lập tức mỉm cười ghê rợn, sai người đuổi theo.

Đường lang bỏ thiên hoàng tước tại hậu⁽¹⁾, điều Hàn Quang muốn chính là một lần diệt gọn hang ổ của đôi phương, diệt cỏ tận gốc máu rửa gọn sạch tất cả những kẻ địch của su phụ và su muội.

Vân Tà bán mạng chạy trốn kia sao biết được sau lưng có một đội lang hổ bám theo, hấn ta bị Phụng Huyết Ca đả thương, loạng loạng choạng choạng chạy trốn, và hướng trốn cư nhiên là hoàng cung!

“Đại nhân...” Một tên cảm y vệ nhìn sang Hàn Quang.

“Hừ, quả nhiên là hần!” Ánh mắt Hàn Quang thoáng qua tia sát ý.

Thâm cung nội viện, một bọn cảm y trang bị đầy đủ dĩ nhiên không thể tự ý xông vào, không phải sợ kẻ khác truy cứu mà là sợ đánh cỏ động rắn. Do đó Hàn Quang chọn lấy ba vị mãnh tướng, hạ lệnh cho những người khác đợi nguyên tại chỗ, sau đó mang theo ba người đuổi theo vào trong...

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Vân Tà lén lén lút lút bò vào Đông cung.

Đó là nơi ở của tân đế Sở quốc, Sở Tử Phục.

Phụng Huyết Ca bắt giữ thiên tử để ra lệnh chư hầu, hai phụ tử Sở Tử Phục đều sống trong sự khống chế của y, nhưng trong mắt Hàn Quang, sự phụ đã tận nhân tận nghĩa rồi, theo ý của hần ta, cứ lột da hai tên vô dụng ra, sau đó đổi cho mình.

Nhất tướng công thành, đều cần vạn cốt để lót đường, hướng hồ chi là đế vị? Hoạn lộ nhuốm máu, thành vương bại khấu, sự nhân từ của sự phụ, Hàn Quang không hiểu. Tuy không hiểu nhưng hần ta nguyện ý vì sự phụ mà nhẫn nhịn sự cuồng bạo và khát máu trong lòng, mãi đến khi Sở Tử Phục lộ sơ hở... giây phút ấy, hần ta nhất định sẽ lộ ra răng nanh, xé Sở Tử Phục thành trăm mảnh!

“Cuối cùng cũng lộ sơ hở rồi sao...” Hàn Quang nở nụ cười đáng sợ, búng tay.

Ba vị mãnh tướng hiểu ý, một người đi báo tin, hai người lưu lại nghe lệnh.

Sau đó, họ phá cửa Đông cung.

Và nụ cười của Hàn Quang cũng sững lại trong giây phút đó.

Đêm tối ở Đông cung lạnh lẽo vắng tanh, không có cung nhân nào nguyện ý lấy lòng tân đế mất đi quyền thế, cung nhân do Phụng Huyết Ca phái đến cũng không xem Sở Tử Phục trong mắt, khi tới đến liền kẻ lười thì lười, kẻ ngủ thì ngủ, kẻ đánh cược thì đánh cược, tất cả đều cười mà nói, thêm mười năm nữa, Sở Tử Phục dù có chết trong cung cũng không ai hay biết, cũng không ai để tâm, bởi vì khi ấy, từ quyền thần đến bách tính ai ai cũng biết Sở quốc đã đổi thành họ Phụng rồi...

Đế vương trẻ tuổi được lão thái giám dìu, lẳng lẳng đứng tại đấy, thanh sam đơn bạc, tuân nhân tu mi, lúc mỉm cười cứ như thể mặt trời tỏa ra ánh sáng ấm áp.

“Hàn Quang, đã lâu không gặp.” Đế vương trẻ tuổi cười.

Sắc mặt Hàn Quang không thiện, ánh mắt lướt từ trên người đế vương xuống thi thể dưới đất.

Vành cổ lông thú đen, nửa chiếc mặt nạ áp trên mặt, ngay cả vết thương trên vai cũng không chút khác biệt, đó chính là Vân Tà vừa chạy trốn vào Đông

cung kia. Nhưng nay, hai mắt trừng to, trước ngực cắm một thanh trường kiếm, thân kiếm sáng như dòng nước, trên cán kiếm vây một con rồng ngọc, thanh kiếm ấy chính là danh kiếm truyền từ đời này sang đời khác của hoàng tộc Sở thị, Thủy Long Ngâm.

“Người này đem xông vào hoàng cung, tay cầm hung khí, nghĩ lại hẳn là thích khách, quả nhân liền ra tay diệt trừ.” Sở Tử Phục rút Thủy Long Ngâm ra, mỉm cười nhìn Hàn Quang nói, “Chỉ là, còn mong Hàn huynh chuyển cáo quốc sư, cố lão trong triều vẫn còn, những người ủng hộ ‘Cần vương’ chưa chết hết, nếu như lúc này quả nhân vong mạng trong cung, quốc sư e là rất khó làm...”

Hàn Quang nhìn hẳn ta rất lâu, mới lãnh đạm nói, “Ta hiểu rồi, ngày mai ta sẽ cho người bảo vệ Đông cung chặt chẽ, xin hoàng thượng yên tâm. Người đâu, lời thi thể thích khách này đi.”

“Không tiễn.” Sở Tử Phục tươi cười nói.

“Ừ.” Hàn Quang lười nhác chấp tay, dẫn người lui đi.

Vừa ra khỏi cửa cung, hẳn ta đã giận đến sắc mặt dữ tợn.

“Tráng sĩ chặt tay⁽²⁾, tiểu hoàng đế có phách lực thật, mạnh hơn phụ thân của hẳn nhiều.” Cẩm y vệ bên cạnh ‘chặt chặt’ nói.

“Đại nhân, với thân thủ của hắc y nhân đó, dù cho bị thương cũng không thể bị tiểu hoàng đế một kiếm đâm xuyên ngực được.” Vị cẩm y vệ khác cũng nói, “Theo thuộc hạ, tên ấy rõ ràng là tử sĩ của tiểu hoàng đế...”

“Ta biết!” Hàn Quang bực bội vò vò tóc, ảo não nói, “Mặc cho tên ấy đi chết, điều ta phiền muộn bây giờ không phải điều này!”

Hai vị cẩm y vệ hiếu kì hỏi: “Đại nhân, vậy người phiền muộn điều gì?”

Hàn Quang có khổ mà khó thốt nên lời. Ngày hôm đó hẳn vỗ ngực đảm bảo với sư muội, rằng tên tử sĩ Kinh Ảnh lai lịch bất minh kia chín phần là do tên họa bì sư Vân Tà giả dạng, nên mới được sư muội đồng ý giao người đến chỗ hẳn ta quan sát vài tháng... hẳn vốn định lẳng lẳng tặng con số này thành vài năm, vài chục năm, hoặc tốt nhất cả đời cũng không để cái tên ấy tiếp cận sư muội.

Nhưng nay, Vân Tà kia cư nhiên đã chết.

Sư muội có khi nào đêm nay sẽ đến tìm hẳn ta đòi người không? Hàn Quang ảo não nhói lòng, biết rằng sau lưng có một đôi mắt luôn nhìn chằm chằm hẳn ta, mãi đến khi hẳn ta rời khỏi.

“Cẩm y vệ chỉ huy sứ, Hàn Quang...” Sở Tử Phục khẽ lắc đầu, “Suy cho cùng cũng còn non nớt chút.”

“Nếu như Phụng Huyết Ca đích thân đến đây, người sẽ không thể nói những lời bóng gió như vậy rồi.” Một giọng nói lười nhác khác truyền lại từ sang lưng Sở Tử Phục.

Sở Tử Phục quay đầu lại, mỉm cười nói với người ấy: “Quả nhân đã hy sinh vị tử sĩ tốt nhất bên cạnh, và còn có kì tài miệng lưỡi thuyết phục, trừ phi người ra tay lần nữa, nếu không sẽ không ai biết người còn sống, Vân Tà, bây giờ người đã có được thứ người muốn... khi nào thì quả nhân có được thứ quả nhân muốn chứ?”

Người ấy ngẩng cao đầu, tuy đã thay thành bộ y phục bình thường của đại nội thị vệ, nhưng trên mặt vẫn mang nửa chiếc mặt nạ... người đó không phải là Vân Tà thì còn là ai nữa?

“Bảy ngày sau.” Vân Tà và Sở Tử Phục lướt ngang vai nhau, tiếng cười trầm thấp khản đặc, “Tạ phủ.”

Bảy ngày sau, Tạ phủ.

Là ngày hỷ kết liên lí của Tạ Thư Hiền và Yên Chi...

Ghi chú:

1. ‘Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đằng sau’.
2. Các tướng sĩ bị rấn cản vào tay phải chặt tay đi để ngăn độc phát tán khắp cơ thể, ý chỉ hành động dứt khoát, không do dự.

Chương 27

Tự Cổ Đa Tình Không Dư Hận

Những ngày này Tạ Thư Hiền rất bận rộn.

Ngoài phải bận việc công ra, còn bận việc tư. Ngoài xử lí chính vụ ra, còn phải phải người cứu mẫu thân của Yên Chi.

Vì vậy mà đã nhiều ngày trời hấn ta chưa chớp qua mắt, khoác áo ngồi dậy, đêm khuya tàn mẫn, ánh đèn leo lắt, soi sáng một thân bạch y và mi mày nhíu chặt, ngay cả khi Yên Chi xuất hiện sau lưng hấn ta Tạ Thư Hiền cũng không phát hiện, nhưng Yên Chi lại phát hiện lần trong mái tóc của hấn ta khẽ xuất hiện sợi bạc.

“Tạ công tử.” Giọng nói Yên Chi khẽ vang lên, như thể dây đàn khẽ rung, lay động lòng lương nhân.

Tạ Thư Hiền ngẩng đầu lên, nhìn nàng ta tay cầm chum trà sứ xanh đưa đến trước mặt mình, cúi mâu xuống, định mở miệng nhưng rồi lại thôi.

“Cảm ơn.” Tạ Thư Hiền đón lấy chum trà uống một ngụm, canh sâm ấm nóng vào bụng, cơ thể mỗi một vì ngồi lâu phảng phất như khô lại, hấn ta đặt chum trà xuống, mỉm cười nhìn Yên Chi, “Tìm ta có việc sao?”

Yên Chi khẽ do dự, khi nhìn thấy nụ cười dịu dàng và tóc bạc nơi tóc mai của hấn ta, lòng đầy chua xót, hạ quyết tâm.

Hai góí khê cong, Yên Chi quỳ xuống trước Tạ Thu Hiền, bộ dao bên tóc đưng đưa phát ra âm thanh thánh thót, váy đỏ tầng tầng lớp lớp trải rộng phẳng phát như đóa mầu đơn nở rộ. Chỉ thấy nàng ta hai tay chấp trước trán, bàn tay điểm nhẹ chu sa trước trán, hành đại lễ với Tạ Thu Hiền.

“Yên Chi!” Tạ Thu Hiền kinh ngạc, cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ liền khụy một chân trước mặt nàng ta, hai tay diu lấy bờ vai yếu ớt của Yên Chi.

“Tạ công tử ra người ra sức cứu mầu thân của Yên Chi... Yên Chi không gì báo đáp...” Yên Chi mặc cho hắn ta diu dậy, ngập ngừng một lúc, cuối cùng ngẩng đầu lên, “Công tử, người còn cần nô gia nữa không?”

Tạ Thu Hiền ngây người, sau đó, sắc đỏ khê nhuộm hai má hắn ta, hắn ta ngơ ngẩn nhìn Yên Chi, phẳng phát như đang nhìn thấy mộng tưởng chí cao trong đời, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Hắn ta diu lấy tay Yên Chi, bởi vì vui mừng mà không kìm chế được sức lực, ngày càng chiết chặt, như thể chiếc lồng phải lòng con chim thích bay lượn, không kìm được muốn khóa chặt con chim ấy vào trong cơ thể mình.

“Nàng, nàng đồng ý rồi?” Tạ Thu Hiền âu yếm nhìn nàng ta, khóe môi không kìm được mỉm cười, cẩn trọng hỏi.

Yên Chi nhìn hắn ta, thần sắc phức tạp, môi khê động vài lần, mới thốt thành lời.

“Tạ công tử, nô gia chỉ muốn báo đáp người...” Nàng ta mỉm cười cay đắng nói, “Nếu công tử thiếu tiền, nô gia có thể tặng người bách bảo giương, vô số tiền tài, nếu như người muốn quen biết với đạt quan quý nhân, nô gia có thể giúp đỡ... nhưng hắn công tử không phải là người như vậy. Cho nên ngoài chính bản thân mình ra, nô gia thật sự không biết nên tặng người thứ gì... nhưng dù vậy, vẫn là ủy khuất cho người, Tạ công tử, ta biết thứ công tử muốn là gì, nhưng đó lại là thứ nô gia không có. Nô gia cả đời chìm nổi, sớm đã quen đi... làm thế nào để yêu một người...”

Thân như bèo trôi, cả đời chìm nổi.

Vôn vẹn tám chữ thốt ra từ miệng nàng ta, nhưng lại hàm chứa biết bao đắng cay.

Tạ Thu Hiền không kìm được lòng khê xót xa, ôm Yên Chi vào lòng. Hắn ta ôm rất chặt, phẳng phát như muốn hút hết tất cả những đắng cay của nàng ta vào người mình.

“Không sao.” Hắn ta nói, “Chúng ta còn có rất nhiều thời gian.”

“Không uỷ khuất sao?” Yên Chi góí đầu lên ngực hắn ta, thần sắc vẫn là sự do dự không thể dứt bỏ kia, yên hoa dễ nguội, cơ thể nàng ta đã bị không ít người ôm, nhưng đều là đêm đến ngày lại rời khỏi, cho nên càng áp áp thì nàng ta càng sợ hãi, sợ nếu như dễ dàng chấp nhận một người, để người ấy lép đày

trái tim nhỏ bé của mình, đợi khi người ấy phủ áo ra đi, lòng nàng ta sẽ trở nên trống vắng.

“Ngược lại là uỷ khuất cho nàng đấy.” Tạ Thu Hiền ôm thật chặt nàng ta, cười nói, “Người như ta, khi bận rộn thì luôn quên cả ăn cơm, mỗi sáng tỉnh dậy đều tìm không được quần áo phải mặc, lúc mua đồ luôn không biết trả giá, vàng ngọc cũng vì vậy mà rơi dần, còn mong Yên Chi cô nương không chê bai gả cho tại hạ, để nửa đời sau của tại hạ không đến nỗi chết vì đói rét.”

Yên Chi phụt cười.

“Đã bao ngày rồi cuối cùng nàng cũng đã cười.” Tạ Thu Hiền như thể tỏ phào nhẹ người, hấn ta ôn nhu nhìn nàng ta, ngón tay mang vết chai sạn khẽ vuốt ve gò má nàng ta, “Từ nay trở đi, nàng phải cười thật nhiều... quên đi cách yêu thương một người cũng không sao, thời gian của chúng ta còn dài, sẽ có một ngày, ta sẽ dạy lại nàng, làm sao để yêu...”

Khởi sinh ca, mẫn đường tì bà dữ cảm sát.

Hạ tân hôn, nhất dạ thôi khởi xuân phong sắc.

Song tiên thiếp hỷ tự, Tạ phủ khởi tân lạc.

Tử hương túy thiên khác, mẫn đường Yên Chi sắc.

Mãi cho đến khi ánh trăng lên cao, Yên Chi gói đầu trên cánh tay Tạ Thu Hiền, trong lòng vẫn cảm thật có chút không có thực, chỉ sợ bản thân mở mắt ra, tất cả chẳng qua chỉ là một giấc mơ đẹp, sau khi tỉnh dậy sau cơn mơ, nàng ta vẫn nằm trên chiếc giường ở Vạn Hoa lâu, sống những ngày hoang đường đôi tay ngọc ngà người gói, trên điểm môi son vạn khách nếm.

“Yên Chi.” Tạ Thu Hiền khẽ gọi.

Yên Chi không tỉnh dậy, nàng ta sợ khi mình mở mắt ra, giấc mơ sẽ tỉnh.

Tạ Thu Hiền gọi liên mấy tiếng chỉ thấy Yên Chi chìm vào giấc ngủ sâu, liền khẽ ngồi dậy, bước ra ngoài.

Không lâu sau, bên ngoài gian phòng truyền lại tiếng nói chuyện nhỏ.

Yên Chi nheo mày, mở mắt ra, nhìn về phía ánh nến dập dề. Nếu như nàng ta nhớ không lầm, đêm nay là đêm tân hôn, Tạ Thu Hiền không giữ ai lại bên ngoài, đã khuya như vậy là ai đến chứ?

Yên Chi không muốn bỗng bột xông ra, chỉ là thời gian từng chút từng chút trôi qua, thoáng chốc đêm khuya sương lạnh, Tạ Thu Hiền chỉ mặc một chiếc áo mỏng, thực sự có chút khiến Yên Chi đau lòng, thờ dài một tiếng, lấy chiếc áo lông hồ trắng treo bên giường, nhẹ nhàng ngồi dậy, đi ra khỏi phòng.

“... Tạ tướng quân, người làm rất tốt, nay người và tên Hàn Quang có giao tình tốt, thế tử của người lại có giao tình với Hoa Diễm Cốt, loại tiểu nhân bênh vực người của mình như Phụng Huyết Ca, nhất định sẽ quy người vào phái của

mình, sau này hẳn sẽ thăng quan tiến chức.” Một giọng nói trầm khàn truyền lại, khiến bước chân Yên Chi khựng lại trước cửa.

“Không dám.” Giọng nói của Tạ Thu Hiền vẫn cung cẩn thanh nhã, “Thu Hiền chẳng qua là tận trung với bệ hạ, tận trung với đại Sở mà thôi. nếu như có thể quang phục đế vị, Thu Hiền dù có thịt nát xương tan cũng không từ nan.”

“Hei hei, ta không tin người không có chút tư tâm nào.” Một giọng cười âm hiểm khác vang lên, “Thê tử như hoa như nguyệt kia của người còn không phải là do người bày gian kế lừa mà có sao?”

Một người Tạ Thu Hiền, ba người lạ mặt, bốn người ta một câu người một câu, khiến Yên Chi ngoài cửa nghe đến lạnh cóng tay chân.

Tên lạ mặt nói: “Tạ tiểu tướng, người bày kế hay lắm. Hai chiếc kiệu, một chiếc đưa Hoa Diễm Cốt vào miệng cọp, khiến Phụng Huyết Ca không tiếc mọi giá để bảo vệ. Một chiếc đưa hoa khôi nổi danh kinh thành vào khuê phòng, từ này Tạ tiểu tướng độc chiếm hoa khôi a.”

Người lạ mặt nói: “Tạ tiểu tướng, người thật hiểm. Vì tận trung báo quốc, ngay cả người nữ nhân mình thích cũng nhẫn tâm lợi dụng.”

Người lạ mặt nói: “Im miệng, chẳng qua chỉ là nữ tử thanh lâu, nào xứng được với Tạ tướng quân, sau này, trăm năm lại đại quyền, nhất định để tông thất để nữ gả cho tướng quân.”

Yên Chi đứng trước cửa, từ từ nhấc một tay, giữ chặt miệng, thồn thức sắp đến cổ họng nuốt cả vào bụng.

Ta đáng lẽ nên vui mừng, nàng ta nói với chính mình, ta đã chứng minh được một việc... ta đã chứng minh, là ta đúng. Trên đời này không có một nam nhân nào đáng tin, họ mở miệng nói ái mộ nhưng trong lòng luôn ẩn giấu họa tâm. Một người nam nhân nếu đối xử tốt với người, nhất định là có ý đồ, hoặc tham mỹ sắc của người, hoặc tham tiền tài của người, hoặc giả muốn có được thứ sâu xa hơn.

Ta nên vui mừng, nàng ta tự nhủ với mình, có thể bị hấn ta lợi dụng, chứng minh nàng ta còn có giá trị lợi dụng... bất luận thế nào, ta đã báo đáp hấn ta ân cứu mạng các mẫu thân, từ nay về sau sẽ một nhất cắt đôi, ta cũng sẽ không chút áy náy, ân oán đã trả, từ nay xa lạ, hấn ta làm tướng quân của hấn ta, ta làm hoa khôi của ta, từ nay tương kiến bất tương tri, không phải là dứt khoát hơn sao?

Yên Chi, người nên vui mừng.

Lại một lần nữa, người chỉ thuộc về chính người.

Yên Chi, người nên vui mừng...

‘Tách’ một tiếng, một giọt lệ châu rơi xuống đất, va phải thêm đá lạnh băng vỡ tan ngàn giọt li ti.

Âm thanh trong gian ngoài bỗng lặng, sau đó, bốn bóng người trước sau xông ra.

“Giết ả ta.” Thiếu niên dẫn đầu mang gương mặt ưa nhìn, gặp người liền mỉm cười, đuôi mắt cong cong, người ấy chính là Sở vương thất thế.

Sau lưng hắn ta, hai vị nam tử áo trắng chân trần, mặt đeo mặt nạ, chính là cách ăn mặc của họa bì sư, nghe thấy lời của Sở vương đều cười, nhìn sang Tạ Thư Hiền sắc mặt trắng bệch kia.

“Nàng ta sẽ không nói ra.” Tạ Thư Hiền nhìn Yên Chi, nói.

“Giết ả ta.” Sở vương nhìn hắn ta, cười.

“... Nàng ta sẽ không nói ra.” Tạ Thư Hiền phảng phất như chỉ còn duy nhất câu ấy.

“Vậy thì để ả ta cái gì cũng không nói.” Ánh mắt Sở vương liếc sang một vị họa bì sư.

“Được a.” Họa bì sư mang chiếc mặt nạ họa một con rắn độc phóng ra một cây ngân châm.

“Đừng!” Tạ Thư Hiền bắt chập tất cả sà về phía Yên Chi, nhưng không đuổi kịp vết tích của ngân châm.

Cây châm xuyên qua tâm mi, tựa như sợi chỉ bạc kéo rất dài phía sau đầu nàng ta.

Yên Chi ngậy người nhìn Tạ Thư Hiền đang chạy về phía mình.

Nàng ta vẫn còn nhớ lần đầu gặp gỡ, áo lông hồ trắng từ trên vai hắn ta rơi xuống vai nàng ta, nụ cười ấm áp tựa như ánh sáng mãnh liệt xuyên thấu màn đêm chuốc vào mắt và tim nàng ta, hắn ta đã cho nàng ta giá thân ngàn vàng, nhưng nàng ta đã không thể cho hắn ta một đêm lân li. Bởi vì nợ, nên muốn gặp lại lần nữa... chỉ tiếc là, nàng ta đã không còn nhìn thấy nữa.

Tại nàng ta nghe được tiếng gọi của hắn ta, giọng nói hắn ta rất dễ chịu, tựa như tuyết rơi đầu đông, thuần khiết mỹ lệ vô cùng. Trong thanh lâu không thể nghe được loại âm thanh này, quá sạch sẽ, quá chân thành, do đó tất cả mọi người đều thích hắn ta, nhưng hắn ta chỉ gọi một cái tên duy nhất, đó là Yên Chi, Yên Chi, Yên Chi... chỉ tiếc là, nàng ta đã dần dần không còn nghe thấy nữa.

Trước tiên là thị giác, sau đó thính giác, xúc giác, ngũ quan đã dần tan biến, tựa như tuyết tan trong ánh sáng mặt trời.

Ta không muốn chết! Yên Chi mở miệng, âm thanh cuối cùng thỏn thức nơi cuống họng.

Nàng ta không quên được tàn khuyết, không quên được ông trời đã hà khắc với mình thế nào. Nàng ta muốn dùng âm thanh cuối cùng mắng ông trời, muốn

dùng tiếng khóc hỏi trời xanh, tại sao lại cho nàng ta gương mặt xấu xí như vậy, để cuộc đời nàng ta gian truân, chịu mọi khổ nạn khuất nhục nhân gian.

Nàng ta không quên được sự khinh miệt, không quên được tổn thương do bọn nam nhân gây ra cho mình, nàng ta muốn dùng âm thanh cuối cùng trừ ếm những tên nam nhân từng gây tổn thương cho mình, muốn hỏi họ, một gương mặt xinh đẹp, thật sự quan trọng đến thế sao? Mĩ nhân làm sai đều có thể được tha thứ, vô diễm dẫu làm gì thì cái có được cũng chỉ là khinh khi sao?

Nàng ta không quên được sự lừa gạt, không quên được mỗi một câu nói của Tạ Thu Hiền nói với nàng ta, không quên được hấn ta chỉ nhặt hoa rơi không nở hái, cũng không quên được câu nói ‘nàng có ta’ của hấn ta, càng không quên được lời hứa của hấn ta... “Quên đi cách yêu thương một người cũng không sao, thời gian của chúng ta còn dài, sẽ có một ngày, ta sẽ dạy lại nàng, làm sao để yêu...”

Nỗi khổ của đời người, chua ngọt đắng cay mặn, nhưng đến giây phút cuối cùng, người chỉ có thể nhớ một thứ.

Yên Chi mở to mắt, vừa rơi lệ vừa run rẩy đưa tay ra.

Mãi đến khi một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay nàng ta.

Không quên được tàn khuyết, không quên được khinh miệt, không quên được lừa gạt... nhưng cũng không quên được cảm ơn.

Tình cảm mãnh liệt tan biến cùng với sinh mạng, Yên Chi cố gắng để bản thân nở nụ cười, chỉ tiếc là không tìm được phương hướng.

“Phu quân...” Ánh mắt vô thần của ta không ngừng tìm kiếm gương mặt của Tạ Thu Hiền.

“Ta ở đây, ta ở đây...” Tạ Thu Hiền tựa trán vào tâm mi Yên Chi, lệ không ngừng rơi xuống gương mặt nàng ta.

Trong lòng có ngàn vạn lời nói, cuối cùng Yên Chi chọn nói ra bốn chữ, “Ta... không trách chàng.”

Yên Chi sinh ra ti tiện, cho nên thứ nàng ta muốn cũng nhỏ nhoi.

Yêu nàng ta thì đừng bỏ rơi nàng ta. Lừa nàng ta thì hãy lừa nàng ta cả đời. Cuộc đời đối với nàng ta chỉ là vô số đau khổ, cứ như chiếc bánh bao bị ném vào trong đất cát, bị vô số người giẫm đạp, nhưng đó lại là thức ăn cuối cùng của nàng ta.

Còn Tạ Thu Hiền, chính là mật tiên giấu trong bánh bao.

Hấn ta là người tốt cũng được, người xấu cũng được, là lời lừa gạt cũng được, là lợi dụng cũng sao, chỉ ít hấn ta yêu nàng ta đến cuối cùng, đến giây phút cuối cùng hấn ta cũng không bỏ tay nàng ta ra...

“Yên Chi!” Tiếng gọi bi thương động trời, gọi lại những hạt tuyết đầu đông.

Tuyết trắng vẩy phủ, rơi xuống trên người Tạ Thu Hiền và Yên Chi.

Sở vương liếc nhìn họ, sau đó khoác lấy áo bào, xoay người rời khỏi, “Khí trời đã lạnh, Tạ tướng quân, người cũng sớm quay về đi... người chết không thể sống lại, người nên vì người sống mà làm chút gì đó. Nghĩ đến mẫu thân người xem, bà ta rất nhớ người đấy.”

Tạ Thu Hiền thế đại thư hương, danh môn điều tàn, nay chỉ còn lại hấn ta và mẫu thân nương tựa lẫn nhau. Sau khi biết được hấn ta có quan hệ với Yên Chi, Sở vương lập tức đón mẫu thân hấn ta vào phủ, sau đó hạ lệnh cho người đến tìm Tạ Thu Hiền, ra lệnh cho hấn ta.

Sở vương ép hấn ta trung hiếu lưỡng toàn.

Bất chấp hấn ta tim gan như bị xé toạc.

Màn đêm bất tận, tuyết trắng vi vu.

Cũng không biết qua bao lâu, một đôi giày đen lẳng lẳng xuất hiện bên cạnh Tạ Thu Hiền.

“Chẳng qua chỉ là một vô diệm nữ, người hà tất đau khổ như vậy.” Một giọng nói tà xược vang lên, “Có cần ta giúp người tìm tấm da của nàng ta trở lại, tuyết đối có thể khiến người kinh hãi đến tự chọc mù mắt.”

“Vậy thì đã sao?” Giọng nói Tạ Thu Hiền đã khản đặc, âm thanh như tuyết đầu đông kia nay trở nên khó nghe, hấn ta ôm lấy Yên Chi, ngăn người nói, “Thiếu niên bông bột, dĩ nhiên hy vọng người mình thích xuất thân danh môn, nhã thông vũ mặc, quyền tú khả ái, hy vọng người ấy thứ gì cũng tốt... nhưng khi thật sự thích một người, nào có quan tâm xuất thân, tướng mạo, văn thái của nàng ấy? Nàng ấy xấu xí ta cũng chấp nhận, nàng ấy chết đi ta hận không thể chết cùng nàng ấy...”

Người bên cạnh trầm mặc hồi lâu, đột nhiên khụy một chân, một cây ngân châm đâm vào từ đỉnh đầu Yên Chi.

Tạ Thu Hiền nhìn thấy ngân châm, hai mắt đỏ ngầu, nhưng trong giây phút tiếp đó, khi nghe thấy hơi thở chậm chạp của Yên Chi. Từ không đến có, từ mất đến có được, khởi tử hồi sinh, Tạ Thu Hiền ngậy người, đôi môi run rẩy.

“Chỉ là tặc mệnh cho nàng ta mà thôi.” Người ấy cười nói, lông thú đen quanh cổ áo rơi đầy tuyết trắng, chiếc mặt nạ màu bạc trên mặt, không che đi được nụ cười bất kham tà mị của hấn ta, người đó phải là Vân Tà thì còn là ai nữa, chỉ thấy Vân Tà khẽ đưa mắt, tựa như con dã thú không mang ý tốt, lườm Tạ Thu Hiền, cười nói, “Mượn câu của ai kia dùng, người nên làm chút gì đó cho người sống chứ.”

“Người muốn ta làm gì?” Tạ Thu Hiền phản ứng rất nhanh.

Chương 28

Tam Hoa Tinh Đế Tùy Vị Tôn

Gió tuyết như dao, cửa qua chiếc mặt nạ Thao Thiết góm ghiếc, Vân Tà nhìn Tạ Thu Hiền hồi lâu, sau đó đưa tay về phía hắn ta.

“Ta cũng giống ngươi, cũng không thích việc mình đang làm.” Giọng nói hắn ta trầm khàn, như thể con dã thú bị xiềng xích siết lấy cổ họng, “Ta thậm chí còn muốn ngăn việc này phát sinh hơn ngươi.”

“Ngươi ngăn được sao?” Hai mắt Tạ Thu Hiền đỏ ngàu, nhìn bàn tay trước mắt mình, “Ngươi cũng như ta, chẳng qua đều chỉ là một quân cờ thân bất do kỉ.”

Vân Tà thuận thế đặt tay lên vai Tạ Thu Hiền, cong lưng, khẽ cười áp môi vào bên tai Tạ Thu Hiền, từ từ nói.

Nghe được một lúc, sắc mặt Tạ Thu Hiền bỗng trở nên nghiêm trọng, nghe đến cuối cùng, trong lòng càng cuộn cuộn sóng dâng, hắn ta nhìn Vân Tà, hồi lâu không thốt nên lời.

“Ta không ngăn được họa bì sư, nhưng ta có thể ngăn được tiểu hoàng đế của ngươi.” Vân Tà ấn lấy vai Tạ Thu Hiền, dần dần đứng thẳng người, “Để trao đổi, ngươi có nguyện ý giúp ta ngăn bọn già mà chưa chết kia không?”

Tạ Thu Hiền nhìn hắn ta, lại cúi đầu nhìn Yên Chi một lúc lâu.

Lời hứa còn đây, nhưng người đã không còn.

Hắn ta vẫn còn sống, nhưng nàng ấy đã không còn.

Cả đời chìm nổi, cuộc sống bấp bênh, thế nhân đối với nàng ấy như mùa đông như đêm lạnh, chỉ có giễu cợt và ánh mắt ghê lạnh bao trùm, nếu đã thế thì sao không quét sạch đi tất cả trong lúc nàng ấy chìm vào giấc ngủ.

Tạ Thu Hiền từ từ ngẩng đầu lên.

Bàn tay chai sần vì cầm bút đặt lên tay Vân Tà.

“Quyết định rồi?” Vân Tà cười.

Ánh mắt Tạ Thu Hiền toát ra một vẻ kiên định, trầm giọng nói: “Nguyện dũ quân minh⁽¹⁾!”

Vũ khí bí mật của tông môn họa bì sư Vân Tà cùng với tướng quân trẻ tuổi nhất của Sở quốc Tạ Thu Hiền, trong đêm đầu đông vỗ tay kết minh, hai quân cờ liệu có thể thay đổi thế cục, e là phải một năm sau mới có thể biết được.

Đúng vậy, một năm.

Trong Đông cung, vẫn vẻ thanh lạnh như thường lệ, viên lâm từng là nơi trăm hoa tranh diễm vì không ai tu sửa nay đã hoang tàn, chỉ còn cỏ xanh không chút e sợ mọc cao ngút.

Sở Tử Phục mặt không biểu cảm đứng giữa hoa viên, nắm lấy một nắm tuyết dưới đất, lau rửa tay mình, một lần rồi lại một lần, mãi cho đến khi đôi tay đau đớn không nhìn được, nhưng thế đang nắm lấy ngân châm, hẳn ta mới khẽ dừng lại.

Cúi đầu nhìn đôi tay mình, hẳn ta lầm bầm: “Dơ...”

Hẳn ta nhớ lại khi nãy vỗ tay kết minh. Người kết minh với hẳn ta, chính là tông chủ của tông môn họa bì sư.

Đó là một vị họa bì sư tuổi đã cao, nhưng người già tâm không già, từ mười mấy năm trước lão ta đã ganh ghét với Phụng Huyết Ca, mười mấy năm sau lão ta vẫn ganh ghét với y, chỉ là mười mấy năm trước lão ta vẫn còn có thể dựa vào thân phận tông chủ của mình trục xuất Phụng Huyết Ca khỏi tông môn, nhưng mười mấy năm sau lão ta đã không thể làm gì được vị Huyết Đô chi chủ này nữa, quốc sư Sở quốc, càng ngày càng nhiều họa bì sư thoát li tông môn gia nhập dưới trướng của Phụng Huyết Ca, tông môn họa bì sư cứ như hoa viên trước mắt ngày càng điêu tàn, khiến lão tông chủ không thể phái người tìm đến vị Sở vương hữu danh vô thực như hẳn ta...

Sở Tử Phục căm hận tất cả họa bì sư.

Nhưng hẳn ta không thể không mượn sức của lão ta.

Trong thế giới của họa bì sư, tông môn điêu tàn, ngày càng có nhiều họa bì sư biết đến tên của Phụng Huyết Ca, nhưng lại không biết tông chủ là ai, và hẳn ta cũng thế, ngày càng có nhiều dân chúng Sở quốc nhớ đến đại ân đại đức ân uy đều ban của Phụng Huyết Ca, nhưng đã không mấy người quan tâm người ngồi trên hoàng vị kia.

Kẻ địch của kẻ địch có thể là minh hữu. Nhưng dẫu là vậy, hẳn ta vẫn cảm thấy ghê tởm.

Sở Tử Phục dần dần khụy xuống đất, nắm lấy tuyết dưới đất, ra sức rửa tay, mãi cho đến khi hai tay nứt vì lạnh cóng, mãi cho đến khi lão thái giám hầu hạ hẳn ta không tìm được nữa, khóc lóc tiến lên trước, đau lòng dùng khăn tay băng ngón tay hẳn ta lại.

“Hoàng thượng, người phải bảo trọng a!” Lão thái giám đặt tay của hẳn ta vào trong áo sưởi ấm, hai má đầy lệ, “Người còn, Đại Sở mới còn, nếu người xảy ra chuyện gì, giang sơn này thật sự sẽ phải đổi sang họ Phụng đấy!”

Sở Tử Phục trầm mặc hồi lâu, mới căm giận nói: “Sẽ có một ngày, quả nhân giết hết tất cả các họa bì sư!”

“Suyt!” Lão thái giám giật nảy mình, như thể gà mẹ bảo vệ con, dùng cơ thể chắn lấy Sở Tử Phục, lo lắng nhìn ngó xung quanh, sau đó mới hạ thấp giọng nói với Sở Tử Phục, “Hoàng thượng, cẩn thận tai vách mạch rừng a!”

“Đây là hoàng cung của quả nhân!” Sở Tử Phục đột nhiên nổi giận, gương mặt đáng yêu toàn là thần sắc bạo ngược, “Quả nhân ở trong hoàng cung của chính mình ngay cả lời cũng không thể nói một câu sao!”

Lão thái giám hết cách, không biết nên an ủi hấn ta thế nào mới tốt, cuối cùng chỉ có thể quỳ xuống, ‘độp độp độp’ khấu đầu, mãi cho đến khi trán đầy máu, Sở Tử Phục mới dần bình tĩnh lại.

“Đứng dậy đi.” Hấn ta lạnh lùng nói.

Lão thái giám kia ngàn ân vạn tạ đứng dậy, còn hoàng đế nhỏ tuổi sớm đã đưa ánh mắt đến nơi xa, nơi ấy đình đài lầu các như rừng, cung nhân thị vệ đi đi lại lại, đó là nơi dâng tấu sớ, nơi phồn hoa nhất hoàng cung. Nhưng không phải là Đông cung của hấn ta mà là nơi ở của quốc sư...

Một năm. Hấn tự nhủ với mình.

Trong một năm này, hấn vẫn cố gắng nhịn nhục mà sống, đến khi Phụng Huyết Ca chết, đến khi Huyết Đô và tông môn họa bì sư kẻ chết người bị thương.

Đến ngày ấy, hấn ta sẽ giương cao danh kiếm Thủy Long Ngân mà tổ tiên Vũ Uy Vương để lại, khoác giáp lên trận, thống lĩnh ngự lâm quân và những người trung với hoàng thất, giết sạch họa bì sư mở ra một bầu trời tươi sáng cho Đại Sở!

Đúng vậy, chỉ cần một năm.

Phụng Huyết Ca tựa người vào ghế thái sư, hai mắt khẽ nhắm, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên bàn. Tể tướng bên cạnh ôm lấy một đồng tấu chương, miệng mở mở khép khép, nhưng lão ta nói gì lại nghe được.

Rượu độc đã ép ra, nhưng nội lực tiêu hao nhất thời chưa thể hồi phục.

Có lẽ rượu độc này vốn dĩ không phải để giết y mà chỉ để tiêu hao nội lực của y, giảm bớt công lực của y?

Phụng Huyết Ca khẽ mỉm cười, xem ra, hiệu lực của rượu độc ít nhiều chỉ có thể duy trì khoảng một năm, hơn nữa thời gian càng lâu, công lực của y hồi phục càng nhanh. Muốn ra tay với y, ắt phải chọn trong năm nay, càng nhanh càng tốt.

“Quốc sư?” Tể tướng cuối cùng cũng phát hiện y không để tâm.

“Ta đang nghĩ đến việc của tiểu Diễm Cốt.” Phụng Huyết Ca mở mắt ra, mỉm cười nhìn lão ta, “Thật không ngờ, tiểu Diễm Cốt tính tình lười biếng, từ nhỏ đến lớn ngay cả một con chim cũng lười nuôi, cư nhiên lại nuôi một người nam nhân lớn như vậy.”

“Quốc sư...” Tể tướng định nói nhưng rồi lại ngưng.

“Càng không ngờ rằng, người nam nhân đó cư nhiên giống hệt với ta...” Phụng Huyết Ca xoa xoa cằm, cười đầy quỷ dị.

“Quốc sư...” Tể tướng cuối cùng cũng nói, “Nếu như người cảm thấy trong lòng không thoải mái, có thể hạ lệnh giết phất tên đó đi a, đừng tức giận hại cho cơ thể...”

Phụng Huyết Ca nghe thấy lời của tể tướng, liếc nhìn lão ta bằng ánh mắt kì lạ.

“Tại sao ta phải nổi giận?” Y hỏi.

Tể tướng ngậy người, sau đó cẩn trọng nói: “Quốc sư đại nhân, không lẽ người không phải vì đồ đệ của mình đột nhiên bị một nam tử lai lịch bất minh cướp đi, vì yêu sinh hận, thẹn quá hóa giận gì gì nên...”

“Ha ha, ngược lại đây.” Phụng Huyết Ca mỉm cười lắc đầu, “Ta không những không tức giận, mà còn cảm thấy vui... ài, những năm nay ta bận việc chính sự, luôn không rút được thời gian bồi tiểu Diễm Cốt, hai năm nay tiểu Diễm Cốt rời khỏi kinh thành, ngày nào cũng phi hạc truyền thư cho ta, nhưng ta hề bận thì không có thời gian trả lời, đợi đến khi thư đến ngày càng trễ, ngày càng ít, mãi cho đến khi tiểu Diễm Cốt không còn gửi thư cho ta nữa, ta mới bàng hoàng hồi hận, thật sự sợ rằng hai năm nay tiểu Diễm Cốt đã quên mất ta, hoặc không còn muốn nhìn thấy ta nữa.”

Khẽ ngậm ngừng, Phụng Huyết Ca một tay tì trước trán, nhìn bức họa trên bàn cười nói: “Nay tốt rồi, tiểu Diễm Cốt cứ nhiên chịu nuôi một nam tử như vậy bên cạnh, chí ít chứng minh còn rất nguyện ý nhìn thấy gương mặt già này của sư phụ... cảm giác này có lẽ người có thể hiểu, cứ như nữ nhi người nhiều năm không gặp được người, do đó tìm một hình nhân giống hệt người đặt bên cạnh để nhìn vật nhớ người, chỉ là hình nhân này có chút đặc biệt một chút... biết ăn biết uống biết đi biết cử động mà thôi.”

“Biết ăn biết uống biết đi biết cử động, đây quả thật có chút hoạt bát.” Tể tướng trán đầm mồ hôi lạnh, “Nếu như đưa nữ nhi bất hiếu của lão thần dám giấu lão thần nuôi thứ như vậy, lão thần nhất định sẽ đánh gãy chân nó!”

“Gia giáo người quá nghiêm.” Phụng Huyết Ca nhú mày nhìn lão ta.

“... Quốc sư, là gia giáo người quá lỏng rồi a!” Tể tướng khóc không ra nước mắt.

“Ha...”

“Xin hãy nghiêm túc! Lão thân đây không phải là đang khen người...”

Âm thanh ồn ào truyền ra song cửa sổ, chỉ thấy cuồng tuyết vi vu, vạn vật điêu tàn, chỉ còn ba đóa lạp mai nở sớm trên cành cây, không sợ gió tuyết, như thể ba người.

Một đóa là Vân Tà, tranh, thiên mệnh ta tự chủ.

Một đóa là Sở vương, tranh, nắm lại quyền đế vương.

Một đóa là Phụng Huyết Ca, tranh... tranh thủ sớm phê duyệt xong tấu chương, sau đó ‘lục nghị tân phiêu tửu, hồng nê tiểu hỏa lô’⁽²⁾, cùng hai tiểu đồ đệ vây quần bên nhau, hai bờ vai nhỏ ôm lấy vai y, hai cái đầu nhỏ một trái một phải tựa vào vai y, cùng ngắm từng đóa từng đóa pháo hoa trong đêm cuối năm.

Ghi chú:

1. Đồng ý cùng hợp tác.

2. 2 câu thơ trích trong bài ‘vấn Lưu thập cửu’ của Bạch Cư Dị. Cả bài thơ: lục nghị tân phiêu tửu, hồng nê tiểu hoa lô. Văn lai thiên dục tuyết, năng ẩm nhất bôi vô.